

УДК 82-93
Б28

Серія «Шукачі скарбів».

Оригінальна назва: MR. SUMMERLING'S SECRET CODE.
Дане видання опубліковано за погодженням з Penguin Workshop,
дочірнім підприємством Penguin Young Readers Group,
підрозділом Penguin Random House LLC.

Всі права застережено, в тому числі право на
відтворення повністю або частинами в будь-якому вигляді.

Батлер Дорі Гілестад

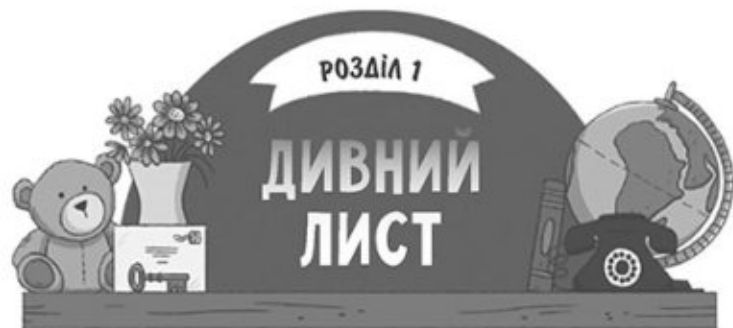
Б28 Таємний шифр містера Самерлінга. Книга 1 / Дорі
Гілестад Батлер. Іл.: Тім Бадген; пер. з англ. І. В. Тимо-
шенкова. — Харків: Вид-во «Ранок», 2022. — 128 с. —
(Серія «Шукачі скарбів»).

ISBN 978-617-09-7545-4

Найкраща подруга Марлі переїхала до Чикаго. Дівчинка за нею
дуже сумує, пише листи подрузі та чекає на нову зустріч. Однак
замість відповіді отримує звістку про зустріч із адвокатом.

На зустріч приходять ще й однокласники Марлі — Ісла та Сай.
Схоже, містер Самерлінг, старенький сусід, закопив їм трьом скарб,
який діти мають знайти за залишеними підказками. У душі містер Са-
мерлінг був мисливцем за скарбами. Може, він лишив дітям гроші?
Тоді б Марлі могла купити квиток на літак до Чикаго. Але пригода
дарує дівчинці децю значно більше, ніж гроші. — нових друзів.

УДК 82-93

У двері задзвонили, але Марлі не зрушила
з дивана. Її найкраща подруга Обрі на
початку літа переїхала до Чикаго, тож
хоч хто б це не був (він чи вона), прийшли
точно не до неї. До того ж дівчинка не мала
бажання припиняти слухати аудіокнижки. Тіль-
ки не зараз, коли ось-ось розкриється правда
про Сема Вестінга*.

— Люба, відчиниш? — пролунав мамин
голос із кухні.

Мама пекла хліб для волонтерів, що до-
помагали нужденним. Вона завжди готувала

* Персонаж детективу «Гра Вестінга» (*The Westing Game*) Еллен Раскін (1978 р.) — (Прим. пер.)

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-7545-4

Text copyright © 2021 by Dori Hillestad Butler.

Illustrations copyright © 2021 by Penguin
Random House LLC.

© Тимошенкова І. В., переклад, 2022

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2022

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

щось третьої суботи місяця. Іноді Марлі їй допомагала, але сьогодні їй чомусь не хотілось. Як і відчиняти двері. Збільшивши гучність, дівчинка вдала, що нічого не почула.

У двері знову задзвонили.

— Будь ласка, Марлі. Я вся в тісті, — піднявши руки, мовила мама.

Дівчинка зітхнула. Тато був у магазині. Нік із Ноем — біля басейну. Тож вона поставила аудіокнижку на паузу і попленталася до дверей.

— Це, певно, Елен, — попрямувавши за донькою й обертаючи в долонях кульку тіста, припустила мама. — Вона збиралася завезти мені щось для роботи.

Мама Марлі — бухгалтерка, а Елен — її начальниця.

Визирнувши в невеличке вікно біля входних дверей, Марлі побачила на ганку кучерявого чоловіка. Той був одягнений у блакитну сорочку та штани кольору хакі, а в руках тримав білий конверт.

— Це не Елен, — мовила Марлі.

— Ні? Тоді хто? — спитала мама, підійшовши до вікна.

Знизавши плечима, дівчинка відчинила. Чоловік на ганку здивовано зиркнув на неї, а потім швидко перевів погляд на маму.

— Марлі Дівер? — спитав він.

— Ні, це вона, — відповіла мама, кивнувши головою в бік доньки.

— О, — кліпнув чоловік від несподіванки. — Тоді цей конверт для неї, — мовив він так, ніби Марлі не стояла просто перед ним.

Дівчинка звикла. Дорослі не люблять зустрічатися очима з дітьми, що носять оклюдер*.

У мами були зайняті руки, тож чоловік сунув конверт Марлі та поспішив геть.

— Що це? — спитала Марлі, покрутивши конверт у долонях.

На ньому не було зворотної адреси чи штампа. Тільки її ім'я, написане на лицьовому боці великими друкованими літерами: МАР-ЛЕНІ МЕРІ ДІВЕР.

— Вибачте? — гукнула мама до чоловіка. — Що це?

Але той не відповів. Навіть не озирнувшись, чоловік стрибнув у червоне авто і поїхав геть.

Розірвавши конверт, Марлі витягнула

аркуш паперу з надрукованим текстом. Такі листи зазвичай надсилають дорослим, але аж ніяк не «майже дев'ятирічним». Дівчинка вголос зачитала листа:

Шановна міс Дівер!

Просимо Вас прийти до офісу міс Стелли Лавлейс за адресою: Центральна площа, 120 о 10:00 у понеділок, 24 липня, для оголошення заповіту містера Гарі Самерлінга. Будь ласка, повідомте, якщо не зможете бути присутньою.

*З повагою
адвокатка Стелла Лавлейс*

— Ох, — мовила мама. — Не знала, що містер Самерлінг відправився до кращого світу.

— Що? — шоковано перепитала Марлі. Коли дорослі говорять «відправився до кращого світу», то мають на увазі, що людина померла. — Як ти зрозуміла, що він... відправився до кращого світу?

* Спеціальний пристрій (найчастіше пов'язка чи пластир), яким закривається одне око; призначений для лікування косоокості. — (Прим. пер.)

Містер Самерлінг — їхній сусід. Він старий, але ж не настільки.

Усі в Сендфорді знали містера Самерлінга, тому що він ходив містом із металошукачем і шукав скарби. Ще він працював прибиральником у бібліотеці, але минулого року кинув роботу, щоб присвячувати більше часу пошукам скарбів. Ніхто так і не знав, чи знайшов він бодай щось. Бо коли хтось питав його про це, він, задумливо дивлячись удалину, відповідав

щось на кшталт: «Не все те золото, що блищить, і не весь той скарб, що золото чи срібло».

— Якщо заповіт буде зачитувати адвокатка, то сусід, мабуть, помер, — сказала мама. — Шкода. Він був хорошою людиною. — Трохи дивною, але хорошою.

— Так, — погодилася Марлі.

Вона не знала, що ще потрібно казати. Ніхто з тих, кого вона знала, дотепер не вмирав.

Дівчинка глянула на сусідній будинок. Через високий живопліт, що розділяв два обійстя, майже нічого не було видно, тільки поблякла жовта вежа височіла над зеленню. Без містера Самерлінга вона, здавалось, принишкла і трохи засумувала.

— Якщо ця міс Лавлейс запрошує тебе на зачитування заповіту містера Самерлінга, то той, певно, тобі щось залишив, — пояснила мама.

— Мені? — збадьорилася Марлі. — Але що він міг мені залишити?

— Хороше запитання, — сказала мама.

— Не розумію, — дивувався за вечерею Нік. — Чому містер Самерлінг залишив щось Марлі, а не нам?

— Так, — підтримав його Ной, передаючи татові пасту. — Це несправедливо.

Нік із Ноем — близнята, але, поглянувши на них, так не скажеш. У Ніка каштанове волосся, як у мами, а Ной — блондин, як Марлі з татом. Близнята були старші від Марлі на чотири роки і перейшли вже у восьмий клас.

— Напевно, я йому більше подобалась, — мовила Марлі, знизавши плечима.

Вона не часто отримувала щось, чого не було у братів.

Але насправді дівчинці було дуже цікаво, що ж саме залишив їй містер Самерлінг. Гроші? Прихований скарб? І чому саме їй?

Звісно, сусід був хороший. Купував цукерки та обгортковий папір, які вона продавала у школі. Іноді платив, щоб вона попідмітала його доріжку на подвір'ї. А одного